

Przypuszczać trzeba, że święty Poety marzy i przeżywa na nowo swoje „uniesienia”, – czasem bardzo empirycznie, to doktryna filozoficzna głosząca, że źródłem ludzkiego poznania są wyłącznie lub przede wszystkim bodźce docierające do naszego umysłu ze świata zewnętrznego, zaś wszelkie idee, teorie itp. są w stosunku do nich wtórne. Empiryzm stoi w ostrej sprzeczności z racjonalizmem fizycznym, który głosi, iż źródłem poznania są właśnie idee, zaś bodźce zmysłowe mają znaczenie drugorzędne. Pierwszym filozofem, który krytykował takie empiryczne poznanie, był Heraklit. Pisałem o tym, że Jerzy Grupiński powraca chętnie, jako twórca, do krainy starożytności epickiej, przeżywa wszystko zgodnie z naturą, z błogosławieństwem swego i zastanego inwentarza. Święty Poety zaklina otoczenie, osoby, miejsca i dodaje oryginalności swej poetyce. Wyznaje, szczególnego rodzaju wolność, której dziś zwykłemu „zjadaczowi chleba” bardzo brakuje, gdyż nie ma czasu na zatrzymywanie się. Poeta jest przede wszystkim humanistą, który nie pisze o rzeczach – przedmiotach, bo to byłaby poezja rozpacz. Z poezji Grupińskiego wydobywa się pewnego rodzaju uniwersum zmysłowe, właściwie nie do powtórzenia, raczej do przeżycia... Przytoczmy kolejny krótki wiersz (s. 27) pt. „Zakłęcie”:

*Pachniesz tu
– ciągle nawracam
w tę zwrotkę
jakbyś miała
wszyscy pod skórą
kwiat czarnego bzu*

Kiedy zawartość wiersza dotyka zmysłów idąc ku wielu doznaniom, powracamy zawsze do piękna, do tego co nas poruszyło – zdumiało, zaskoczyło, żeby jeszcze raz przeżyć lub zaczerpnąć z tego samego źródła więcej... Takimi wierszami charakteryzuje się tom wierszy Jerzego Grupińskiego. Oto (s. 31) pt. „Na wybiegu”:

*Pewnie wiosna już
bo w telewizji bielą się
pączkują coraz dłuższe nogi
modnych dziewcząt z „Fashion”*

*Ich ostre szpilki
przez klimakterium i gruczoł
i moje siwe serce
przez wiersz
jak odcinek renty*

Miłość jest, dobrze wiemy, zawsze zachłanna i późna, nie chce się opamiętać. Święty Poety pewnie powtarza sobie w duchu: dni się kończą, idzie ciemność na wysokich szpilkach, prawda na szczydach i tylko – księżyc w twych włosach zaprasza – jakże nie czekać, nie wstąpić do niej po tamte miłości. Miłość zawsze się spóźnia i przybywa nagle. Autor neguje determinizm. Występuje on czasem wyjątkowo w rolach i formach skrajnych, neguje istnienie jakichkolwiek uwarunkowań i umiarkowanych miejsc, neguje celowo powagę, tylko w pewne-

go typu uwarunkowania wprowadza swoiste twierdzenie, że ta sama przyczyna niekoniecznie musi zawsze powodować ten sam skutek. Przywoływany tutaj „święty Poety” dotyka pewnego rodzaju uczucia przeszłości, wciela się w obecną różnorodność postaci, żeby wywołać bardzo oryginalne wrażenie na już, na teraz...

Kończąc zachęcam czytelników, ale tych którzy chcą przeżyć coś wyjątkowego i odnowić wyobraźnię, nie tylko kreatywną. „Święty Poety” Jerzego Grupińskiego przede wszystkim błogosławi uczucie i namiętność... Przytoczmy jeszcze na pożegnanie wiersz (s. 35) pt. „Kret”:

*Rozchylają się już twe płatki gwiazdo
Pulsuje krwiste wnętrze
– gaśnie słońce
Już diabeł
Zapala nam
W oczach świeczki*

*Zamknij więc usta
co wiesz o krecie
oglądając pulchne zwrotki
pszennych kopczyków
wierszy*

Jerzy Grupiński, „Kuszenie świętego Poetego”, Biblioteka „Topos”, seria 82. Wydawca: Towarzystwo Przyjaciół Sopotu, Sopot 2012, s. 72.

Toast Jubileuszowy poświęcony Jackowi Kajtochowi na dzień 7 lipca 2013

Lat dopiero osiemdziesiąt
a za sto dwadzieścia – dwieście
potem będzie tysiąc jeszcze
w bezgranicznym czasokresie
W naszym poetyckim świecie
Tobie Jacku kwitnie kwiecie
przede wszystkim szczęścia wążek
żeby pięknym był zakątek
w którym siedzisz razem z Hanką
pijąc radość życia szklanką
Więc wszystkiego najlepszego
żeby wam się nie nudziło
w zdrowiu, w śmiechu, w słodkim grzechu
żeby życie pięknym było

Nasi Drodzy Przyjaciele
niech się spełnią wszystkie cele
niech nie dręczy nas głos tremy
zawsze róbmy to co chcemy
Zdrowia, szczęścia, pomyślności
mowy nie ma o słabości
w górę serca, w górę szklanki

zdrowie Jacka, zdrowie Hanki
Niech rozkwita kwiat młodości
we flakonie wesołości
niech rozkwita kwiat miłości
we flakonie namiętności
No to naprzód, wio avanti
polscy Święci, włoscy Santi
pomagajcie jak umiecie
czytelnikom i poecie
pomagajcie jubilatowi
my wznosimy toast za to
Niech rozkwita kwiat przyjaźni
we flakonie wyobraźni
tak jak było to w Krakowie
przy ulicy Karmelickiej
gdzie się zesłi Kajtochowie
wypić Jubilata zdrowie
swego ojca, swego dziadka
jubileusz to ci gratka
Więc wypili, smacznie zjedli
Jubilata nie zawiedli
słodkie torty przeżykali
zartowali i śpiewali
gloria artis, hej hosanna
a przy Jacku siedzi Hanna
i podnosi huczny toast
posłuchajmy jak zawoła
Drogi Jacku, bądź jak Noe
tu w Avanti, tu za stołem
w tej krakowskiej restauracji
płynmy kielichami racji!
Niech tak będzie – odrzekł Jacek
gdy wypijesz czujesz klasę
W górę serca, toast cudny
niech się skończy świat paskudny
niech się zacznie złoty czas
w górę serca proszę was
w górę serca jak labędzie
niechaj złoty czas przybędzie
takie nasze są życzenia
w górę serca, do widzenia.
A gdy wszystko tak się stanie
będzie raj przy roztruchaniu
będzie raj i radość życia
a poezja dla przeżycia
a poezja do czytania
niech Jackowi czyta Hania
Niech rozkwita kwiat wzruszenia
we flakonie zrozumienia
niech rozkwita jak sasanka
koło Jacka, kto tam? Hanka
W górę serca, wzniesie puchary
i do dzieła, czary mary
czary mary, tost wzniesie
Moi mili – tu już cześć
kto chce może ciastko zjeść
a kto nie chce, no to nie
cóż my na to?
grajmy w to – w totalizator
Tulę Was w uściskach wiersza
niech rozkwita kwiat zwycięstwa

Oto autor z autorową
tulą Jacka i Jackową

Niskie ukłony
Andrzej Bartłyński i bęc